

Misafir Ama Ne Misafir

– harikaufuk · 15 Eylül 2017

MİSAFİR AMA NE MİSAFİR

Yerel bir gazetede sanat sayfası hazırlıyorum. Ayrıca haftalık bir dergide de köşe yazarlığı yapıyorum. Her gün dergiye gitmem gerekmiyor. İnternet üzerinden yazılarımı yolluyorum. Haftada birkaç kez de gazeteye uğruyorum.

Çalışmayı çok severim oldum olası... Emekli olduktan sonra boşluğa düşmemek için yoğunlaştığım yazarlık bana keyif veriyor. Kabul günleri gezip kiloma kilo katacağıma hayatıma bu şekilde anlam katmayı yeğledim. Zaten boğazıma düşkünümdür. Kabul günlerinde hanımların birbirleriyle yarışarcasına yaptıkları lezzetli pastaları, börekleri, çörekleri tatmadan duramam. Evde kendimi daha fazla kontrol edebiliyorum. Eskisi gibi hamur işlerine ağırlık vermiyorum. Sebzeyle daha çok kullanmaya başladım. Sağlık sorunlarım sebebiyle doktorların ve diyetisyenlerin öğütlerine harfiyen uymasam da elimden geldiğince çaba gösteriyorum.

O hafta sonunu evimde dinlenerek geçirme arzusundaydım. Bu arada kafamı toparlayıp haftalık köşe yazımı da sakın sakın yazacaktım. Oh ne güzel... Pijama-terlik-televizyon üçlüsü ile takılmak... Arada teflon tavada kestane pişirmek, mis gibi demlediğim çayımdan yudum yudum içmek...

Bunların hayallerini kuruyordum ki kızım yanıma geldi. " Anne, biraz sonra arkadaşımın kardeşi gelecek. Onu matematik çalıştıracam." Benim rahatımı bozmayacaksanız sorun yok!" dedim. Biraz sonra sevgili kızım yeni müjdeli(!) haberiyle yanı başımdaydı. " Anne... Arkadaşımın annesi de geliyormuş." İçsesim serzenişe geçti. Offf... Ne işi vardı bizim evde? Kızı ders çalışacaktı kızımınla da kendisi ne yapacaktı? Zaten ortak bir paydamız yoktu. Sözümden sohbetinden tat almıyordum. En önemlisi böyle oldubittilerden nefret ediyordum. Kibarlık göstererek mutsuzluğumu gülümsemeye örtmek konusunda pek maharetli değilim. Yüzümden duygularımı kitap okur gibi okuyabilirler biraz anlayışlı olan kişiler... Kızım, of be, offff! Bana acı birazcık, yapma bunu!

Belki kırk defa geldikleri hatta birkaç gün bizde kaldıkları halde apartman girişinden zile basmalarıyla evimize gelmeleri arasında neredeyse yarım saat geçti. Başka bir komşuya gelenler mi zilimi çalmışlardı? Acaba kapıyı bunlara açtığımı mı sanmıştım? Aklımdan buna benzer düşünceler kervanı geçerken kapımızın zili çaldı, anne yukarıdan indi, kız aşağıdan çıktı. Meğer kat kat gezmişler. Hangi katta oturduğumuzu bit türlü hatırlayamamışlar. 10 katlı bir apartmanda 10 katı gezmek de yarım saat sürmez üstelik defalarca gelmişseniz...

Az sonra analı- kızılı geldiler. Bir süre köpek sorunu yaşadı kızın annesi. Terier cinsi köpeğimizden

çok ürkütü. Oysa saldırgan değildir sevgili köpeğimiz. Kızıyla arkadaşının kız kardeşi küçük odaya geçerek çalışmaya başlamadan evvel kahvelerimizi içtik.

Bu arada yetiştirmem gereken bir köşe yazım vardı. Zaten diz üstü bilgisayarım uyukum gelene kadar açıktır. Yatarken kapatırım, sabah uyanır uyanmaz açarım. İşlerimi yaparken de bilgisayarım açıktır ama sürekli bilgisayar başında değilimdir. Ev işlerimi hiç aksatmam. Tabii çalışmalarımı da... İşime kimsenin karışmasını istemem, zaten kimseyi de karıştırmam. Özgürlüğüme çok düşkünüm. O gün kendimi iyi hissetmiyorsam misafir istemem ancak gerçek bir dostum gelirse kendimi iyi hissedebilirim. Örneğin Senem adlı bir arkadaşım var. O gelse ölüm döşeğinde olsam gülümserim. Nilüfer, Emine adlı dostlarım da öyle... Onlarla olmak ayrı bir mutluluktur benim için. Bazıları vardır ki çok neşeli gününüzde de olsanız sizi moral bakımından çökertebilirler. Nasıl yapıyorlarsa insanın pozitif enerjisini bir hortum gibi çekerler. İşte bu kadından da hoşlanmama nedenim budur. Onunla konuştuğum zaman geriliyorum.

İçimden kızımın gelmişine geçmişine dua ederken annemin sözleri kulaklarımda yankılanıyor: "Kızım, evinize gelen kan içen düşmanınız da olsa kötü davranmayın." Zoraki gülümsüyorum. Aslında bir ayna olsa da karşımda yüzümün aldığı şekli görebilsem diye aklımdan geçiriyorum.

Klâsik sözlerle başlıyorum sohbete... Havadan, sudan derken sağlık sıhhat meselelerine geliyoruz. Astım hastası olduğumu, bu havaların beni rahatsız ettiğini söylüyorum. Kadın ısrarla benim hasta olmadığımı söylüyor. Elimde kapı gibi astım raporum var! Tam teşekküllü Göğüs Hastanesinden aldığım ve her yıl yenilediğim...

Demek koskoca hastaneler, anlı şanlı doktorlar anlamıyorlarmış da bu ilkokul mezunu Neriman Hanım anlıyormuş. Solunum testini de başarıyla geçemiyoymuşum. Olsun, demek ki doktorlar beni kandırmışlar yirmi yıldır kendimi hasta sanmışım meğer... Kadın bir görüşte teşhis koydu. Astım hastası benim gibi olmazmış. Ya nasıl olurmuş acaba? Yoksa beş gözü, altı ayağı, iki burnu mu olurmuş? Uzaylıya mı benzerlermiş astımlılar? Bir sorsam diyorum ama sormuyorum. Sinir katsayım dorukta zaten... Kırıcı bir söz söyleyip incitmek de istemiyorum. Sonuçta evimde misafir...

Sakin görünmeye çalışarak: "Neriman hanım ben yirmi yıldır astım hastasıyım. Bu ilaçları düzenli olarak kullanmasam nefes bile alamıyorum. Tozlu ve kalabalık ortamlarda öksürük krizi tutuyor. Ne çektiğimi ben bilirim." diyorum. Neriman Hanım ısrarla hasta olmadığımı söylüyor. Astım hastası olsam klima çalıştıramazmışım."Neriman Hanım sizin teşhisinize göre sağlam olabilirim belki ama odun, kömür, talaş sobaları bin beter! Dumana, kokuya duyarlıyım. Apartmanda doğal gaz da yok. Yine de şu an için ısınmada en iyisi ve en temiz klima benim için... Hem bu klima son sistem... Bakterileri de öldürüyormuş." Neriman Hanım'ın inadı inat, maalesef aynı teraneye devam ediyor.

Nedense bugün olumsuzlukların birikimi patlama yarattı bende... Her kötü olayı mıknaş gibi çeken kaderim mi yoksa ben miyim bilemiyorum. İçimden "lahavle" diyorum. Kahvenin arkasından çayı ocağa

koyuyorum. Pastaneden getirttiğimiz tatlı- tuzlu kuru pastaları, börekleri, yağ pastayı salondaki orta masasının üzerine yerleştiriyorum. Malatya'daki bir arkadaşımın yolladığı kuru kayısı çeşitlerini de servis ediyorum. En azından yerken susar belki bu Neriman Hanım... Yerken de konuşabilme becerisine sahip olduğunu kısa sürede anlıyorum. Heyhat!

Neriman Hanım'ın bir an önce evimi terk etmesi için bildiğim tüm duaları içimden okuyorum. Çocukken mahallemizdeki büyük teyzelerden duyduğum kalkmasını istediğiniz misafirin ayakkabısına tuz koyma eylemine de ilk kez girişiyorum. Oysa misafir seven biriyimdir. Tanrım, kendimden utanıyorum ama bu kadına tahammül edemiyorum. Aradan bir saat geçti, misafirin kalktığı yok. Demek ki safsataymış bu tuz eylemi de... Mutfağa diye gittiğimde dış kapımıza yönelip zilimize basıyorum. Cepten ev telefonumuzu arıyorum. Kadın oturma eylemi yapıyor adeta... En sonunda aklıma bir kurnazlık geliyor. "Arkadaşlarla Necla Hanımda buluşacaktık. Onlar çağırıyorlar beni kusura bakmazsanız..." diyorum. "Yok, neden kusura bakayım canım zaten sıkıldım oturmaktan ben de seninle geleyim!" demez mi?

Gerisini hatırlamıyorum. Gözlerimi hastanede açtım. Bir de baktım ki sağ kolumdan serum veriyorlar. Solumda oksijen tüpü, yüzümde solunum maskesi, buhar makinesi de solda... Ay ne göreyim Neriman Hanım tam karşımda doktorumla konuşuyor. "Aslında bir şeyi yok doktor bey! Sanırım pastayı, böreği fazla yedi de gaz sıkışması oldu." diyor. O anda adak adıyorum. "Tanrım bu kadından kurtulduğum gün kurban keseceğim. " diyorum dişlerimin arasından... Neriman Hanım cümlemin sonunu duyuyor. "İyileşince kurban kes tabii bir budunu da bana ayır." diyor.

Hepinize sözün bittiği yerden selam olsun. Bu tip insanlardan kurtulmanın yolunu bilen varsa insaniyet namına bana bildirsin. Minnettar kalacağımdan emin olabilirsiniz. Ay yine nefessiz kaldım. Offff...

Harika Ufuk
ADANA
2010